

СВОБОДЕТЪ

Общинска Библиотека

тукъ

СЕДМИЧЕНЪ ИНФОРМАЦИОНЕНЪ ВЪСТНИКЪ.

Абонаментъ за година 8 лева
за 6 месеца 4 лева

Редакторъ-стопанинъ
СТЕФАНЪ ИВ. ЦИТКОВЪ.

Редакцията ни се помещава на
„ул. „Драгоманъ“, въ адан. на Т. Жилковъ

Такса за публикациите на 1 стр. по 60 ст.; на 2 и 3 стр. по 80 ст.; на 4 стр. по 50 ст. на в. с. м. Приставски и бирнич. обявления за 1 път по 5 ст., за 2 пъти 10 ст. на дума.

СКРЪБНА ВЪСТЪ.

Съ съкрушено сърдце и неизразима тъга на душата съобщаваме на роднини, приятели и познати, че многообичния генерален директор на фирмата ни

Саркисъ Куюмджиянъ

(на 59 год. възраст), следъ кратко боледуване прѣдаде Богу духъ на 15 того въ Саутъ-Портъ, (Англия).

Отъ опечаленото: Англо-Българско Анонимно Дружество „Саркисъ Куюмджиянъ“ — Варнен клонъ.

СКРЪБНО ИЗВЪСТИЕ.

Съ съкрушено сърдце и неизразима тъга на душата съобщаваме на роднини, приятели и познати, че многообичната ни съпруга, майка и баба

СУЛТАНА КИРЯКЪ ЯНЕВА

(на 58 год. възраст), следъ кратко боледуване, на 19 того, въ 4 часа следъ обѣдъ, прѣдаде Богу духъ въ София, като ни остави въ неутешима скръбъ.

гр. Варна, 20 юлий 1915 год.

Отъ опечаленитѣ: съпругъ: Кирякъ, синове: Андонъ и Яни, дъщери: Вичка, зетъ: Илия; снахи: Султана и Марийка; внуци: Веселина, Веселина, Надя, Мирянка и Вѣра; внуци: Борисъ и Атанасъ, сестра: Мита.

Съмейства: Яневи, Калавазови, Иванови, Дамичови, Димитрови.

ПОКАНА.

Покапвамъ длъжницитѣ на фирмата „Сюлейманъ Хаджи Бей & Ахмедъ Биджанъ“ да се издѣлжатъ въ едно непродължително врѣме, или да издадатъ записи ерѣщу дълга си.

Въ противенъ случай, съгласно рѣшението на съда, ще заведа ерѣщу тѣхъ съдебни дѣла, съ които ще стане причина да се правятъ палишни разноски.

Синдикъ: Д-ръ В. Карампхаловъ

ОБЯВЛЕНИЕ

Обявявамъ, че по рѣшението на съда, ще продавамъ на части или изцѣло находящитѣ се въ склада на несъстоятелната фирма „Сюлейманъ Хаджи Бей & Ахмедъ Биджанъ“, марейски керемиди, най доброточествени, а също и нѣколко варела минерално машинно масло.

Желающитѣ да купятъ тия стоки на цѣло или на части, да се отнесатъ до менъ, въ писалището ми до Варненски Окръж. Съдъ.

Синдикъ: Д-ръ В. Карампхаловъ

Авренско Селско Общинско Управление.

ОБЯВЛЕНИЕ № 1893.

с. Аврентъ, 18 юлий 1915 год.

Въз основа на протоколнитѣ рѣшения № № 10 и 10/2 отъ 5 юний, на година на Авренското училищно настоятелство, обявила се за знание, че се дигри майсторъ за ремонтване по доброволно съгласие помѣщенията на Авренската гимназия и Авренскитѣ основни училища. За първата ремонта възлиза на около 600 лева, а за вторитѣ—основнитѣ училища на около 700 лв. Желающитѣ да взематъ тия ремонти, покапватъ се да си дадатъ предложенията. Предложенията ще се приематъ до 6 идущий мѣсець августъ настояща година, 3 часа следъ пладнъ.

Закона за общественитѣ прѣдприятия е задължителенъ за г-да купувачитѣ; тържнитѣ книжа могатъ да се видятъ всѣки присъствителъ денъ въ общинската канцелария.

Прѣдседателъ: Н. К. Тодоровъ

Секр.-биричукъ: Н. Стойковъ.

Съ Русия или съ Германия.

Фанатизирани партизани: н отъ двата противоположни политически лагера сж категорични по въпроса съ кого трѣбва България да върви въ сегашния съдбоносенъ за страната ни моментъ Русофилитѣ не познава друга политика, други интереси, освѣнъ политиката на рѣшителна съвмѣстна акция съ Русия безъ огледъ на нейнитѣ послѣдствия Основниятъ мотивъ на тоя политически възгледъ е общостта въ родътъ п вървата на двата народа. Като прибавимъ къмъ тоя мотивъ и великата заслуга на Русия къмъ България — освободението, може лесно да се обясни оная обща черта на цѣлихъ български народъ въ отношенията му къмъ Русия — никога да не дигне ръка ерѣщу нея. Относително германофилитѣ може да се каже, че като партизани отъ противния лагеръ, той е продуктъ на всички отрицателни резултати на руското влияние върху България Ако Русия следъ освободението бѣ заела друго становище въ отношенията си къмъ българскитѣ интереси, едва ли би днесъ съществувалъ нѣкакъвъ политически антагонизъмъ по въпроса за отношенията ни къмъ външнитѣ държави. Но, както и да е, огъня е пропуснатъ и не лесно ще се угаси. Едно нѣщо може съ положителностъ да се каже, а то е, че и до днесъ българския народъ тегли отъ руската дипломация, разбира се, безъ послѣдната да е сжсала взаимнитѣ връзки на симпатии между двата славянски народа. Германофилството у насъ почива не върху симпатии на българина къмъ тефтоискателната раса, — нищо подобно, а върху политически съображения, които създаватъ иллюзията за по успѣшно въздействие на националнитѣ ни идеали. Нашето мѣние е, че рѣководящитѣ идеи и на двата лагера сж погрѣшни. Въпроса, съ който е озглавена настоящата статия и който занимава всеица ни, прѣди всичко е неумѣстенъ и

всичката опасна за нашия народъ грѣшка се състои въ това, че той се занимава съ него, защото да отидемъ съ Русия това значи да засилимъ Сърбия, да отидемъ съ Германия — да засилимъ Турция, или, съ други думи, да помогнемъ комуто и да било отъ нашитѣ врагове безъ каквато да е реална полза за насъ. И Сърбия и Турция сж върли наши врагове, но не еднакво опасни за насъ въ тоя моментъ. Да отидемъ противъ Сърбия нѣма по-лесно нѣщо отъ това, защото тя нѣма сила за съпротивление. Срѣщу нея можемъ да отидемъ следъ като си разчитимъ смѣтнитѣ съ по-опасния врагъ — Турция. Ако нападемъ Турция, нито Сърбия, нито Гърция, нито Ромѣния ще ни погрѣчатъ, защото всички тия държави се боятъ отъ намѣса въ войната, понеже още не сж се окончателно опрѣдѣлили. Дѣйствуваме ли така, ний се явяваме въ очитѣ на Европа като защитници изключително на собственитѣ си интереси, а не като помагачи, съчувственици нѣкому. Най-върния български въпросъ е този: отъ кого понапрѣдъ да си отнемемъ заграбеното. Прѣзъ 1913 г. България биде ограбена отъ своитѣ четирма окръжаващи я съседни; всѣки отъ тѣхъ е заграбилъ по една частъ, а сега е врѣме да си отнемемъ постепенно което е наше. Строго то разбираме българскитѣ интереси ни налага да слоимъ Турция колкото е възможно по чувствително. Съ сломяването на турцитѣ, съ тѣхното пропѣждане отъ Европа се разчитва пътя на по-нататѣшнитѣ ни аспирации. Оставиме ли Турция силна, здраво окръпена въ Тракия, тежко е тогава на България. Доту отъ едната всѣко русофилство и германофилство, защото тѣ водятъ къмъ пропасть. България не може да бѣде ни за Русия, ни за Германия, а за себе си. Нека се надѣваме, че тоя девизъ издигнатъ още прѣди тридесетъ и повече години отъ партията на либералитѣ, ще служи за изходенъ пунктъ въ тѣхната политика прѣзъ съдбоносния моментъ на нашето отечество.

Позивъ къмъ македонцитѣ

Отъ Македонското Уч. Взаимно-спомогателно д-во „Бр. Миладинови“ при Варненската гимназия „Фердинандъ I-й“ по случай дванадесетъ години отъ великото народно движение — възстанието прѣзъ 1903 г.

Мили, прокудени отъ зацѣнитѣ си огнища, брати,

Его дванадесетъ години се изминаха най мѣчително отъ оня великъ въ Македонската история денъ — „Илинденъ“.

Денътъ, въ който за прѣвъ пътъ зазвѣжи бойната трѣба, зазвѣжи тържествено камбанитѣ и се разнесе като стрѣла зовътъ за борба по цѣлото протѣжение на милага ни родина — Македония и Одринско; денътъ, въ който за прѣвъ

пътъ зазвѣжиха Македонскитѣ балкани отъ юнашкитѣ пѣсни на борцитѣ, които, въздушевявани отъ безсмъртнитѣ слова на Ботева:

Тозъ, който падне въ бой за свобода,
Той не умира него жалѣятъ . . . ,
намираха утѣшение въ смъртта си за свободата на родината си; денътъ, въ който се развѣха тържествено бойнитѣ знамена по Македонскитѣ чукари и — въ който македонския българинъ се издигна въ видъ на желѣзенъ топоръ и

удари въ ликътъ желязни врати на каменната сграда, въ която бѣше окована въ вериги неговата свобода; денятъ, постана причина, щото хубави и красиви села, паланки и градове, въ които цѣлѣше българската национална култура да се прѣвърнатъ въ пепелища, и —, въ който истинския библѣски рай се прѣвърна въ пустиня; денятъ който турци начеко на безброй такива дни, въ които бѣаха потоци невинна човѣшка кръвъ, смѣсена отчасти съ такъва на злѣтовѣтъ огнѣтителни, и денятъ, най-послѣ, въ който македонския българинъ доказа съ храбростта си и самоотвержеността си прѣдъ цѣлѣния свѣтъ; че е достоенъ да умира за свободата си и че заслужава да владѣе, а не да го младажътъ . . .

Но нищо . . . Известно е всѣкому, че днесъ неправдата царува . . . Не остава да кажемъ нищо друго, освѣнъ: — „Слава на героитѣ“ и „вѣчна паметъ“ на загиналите борци за свободата на милата ни родина.

Нека, обаче, се обърнемъ къмъ югъ и отправимъ единъ погледъ върху сегашното положение на многострадална Македония:

— Прѣдъ очитѣ ни ще се простратъ такива грозни картини, които могатъ да покърятъ дори и най-твърдото българско, ако не и вѣтрско сѣрдце.

Надъ Македония — райската градина — прѣвърната въ грозна пустиня, се е надѣвила черпа мъгла, която прѣчи на свѣтлитѣ слънчеви лъчи да проникватъ при нея. Подъ думата „черпа мъгла“ трѣбва да се подразбере гнусното сръбско и гръцко владичество, а — „свѣтлитѣ слънчеви лъчи“ — свободата, за която се пролѣ толкова невинна кръвъ. Но не е само това.

Въ свещенитѣ олтари на ония сжиганѣ божии храмове, чийто камбани прѣдъ дванадесетъ години разгласяваха борба за свобода на поробените българинъ, днесъ се произнасятъ молитви къмъ „Вселииши на гнусенъ елиски и сръбски езици отъ гръцки или сръбски (и двамата съ подли дяволски души) свещеници.

Въ ония сжиганѣ училища, въ които учителитѣ — апостоли събираха тайно народа и му издѣкаха себепризнателенъ духъ, като съ това го подготвяваха за борба съ вѣковни тиранини, днесъ се прѣподава на гръцки и сръбски и се изпитаватъ дѣцата въ тъмно противенъ националенъ духъ. И още една картина, която е колкото гнусна, толкова и отвратителна: — Коститѣ на падналитѣ герои въ разпитѣ кръвопролития, било съ дивни азиатскѣ, било съ нѣкои разбойнически, гръцки или сръбски чети, сж изровени и изхвърлени въ рѣкитѣ, за да не остане нищо, което да напомня на младитѣ поколения за близкото славно минало на народа ни.

Каква неправа! Какво нещастие, о, брати, за народа ни! . . .

Гавратъ се даже и съ свещенитѣ кости на храбритѣ борци, които пролѣха кръвта си за свободата на потонената ни въ слъзи — Македония.

Ахъ! . . . Нека туримъ край на таква прѣкалено търпение!

Гласътъ плачовенъ и окаяния страдални на измѣчванитѣ ни сънародници отъ Солунъ, Битоля, Скопие, Валевъ, Куманово, Охридъ, Струга, Прилѣпъ, Кукушъ, Костуръ, Воденъ, Леринъ, Кайляри и др., долитатъ бесприрно до нашитѣ уши и викатъ ни на помощъ! . . .

Духътъ на Дѣлчевъ, Груевъ и безчисленитѣ борци, пролѣли свещенната си кръвъ за свободата на милата ни родина, витаятъ надъ насъ и ни зоватъ къмъ отмъщение!

Загинали герои!

Миръ на праха Ви! Спете спокойно въ студената земя! Ний ще се мчимъ да постигнемъ завѣтния Ви идеалъ и послѣднитѣ Ви думи: „Свобода на поробената ни родина!“ Вашитѣ примѣри на себепризнание ще служи за назидаване на настоящитѣ и бъдещи поколения!

Стари борци!

Започнете на ново Великата борба! Групирайте около себе си стари и млади, безъ разлики на съсловие; давайте примѣри нови, какъ да се жертвува народа за най-милото на свѣта — родния кжтъ и свободата. Повѣдете го наново къмъ прѣдѣлитѣ на многострадална и потонена въ горѣщи слъзи — Македония! А ти златна младежъ, Вий, мили наши другари, зямайте примѣръ отъ старитѣ ратници и се силотвайте около

тѣхъ; защото на нашитѣ шлѣнци лежи бъдещето на родината ни!

Нека, когато удари великиятъ часъ, бъдемъ всички готови да се адигнемъ като единъ човѣкъ и се втурнемъ въ прѣдѣлитѣ на милото ни отечество, за да скъсае робскитѣ вериги, да разпръснемъ мъглата, която затула слънцето на свободата!

Илинденъ, 20 юлий 1915 год.

Отъ Дружеството.

Дневни новини.

Постоянното присъствие на Варненската община бламирано. Вслѣствие разкрититѣ на послѣдътъ отъ нѣкои общински свѣтѣници кражби и злоупотреби, вършени отъ нѣкои общински чиновници, които кражби и злоупотреби съзнателно били укривани отъ постоянното присъствие и вслѣствие на многото некрасиви дѣла вършени отъ послѣдното, свѣта еднотушно рѣши за отстранението на постоянното присъствие начало съ кметъ А. Василевъ.

Слѣдъ дълги прѣпири и караници между кмета и свѣтѣнитѣ, слѣдъ хвърленитѣ обвинения противъ кмета и по мощницитѣ му, на 23 того общин. свѣтъ бламира постоянното присъствие и избира ново такова въ съставъ: кметъ Станчо Савовъ, народникъ, помощници: Георги Ноевъ, народникъ, Петръ Анчевъ, либералъ и Стефанъ Георгиевъ, широкъ социалистъ.

Очаква се указъ, чи да заематъ мѣстата си.

Падането на Варшава. Прѣдъ два дни телеграфитѣ ни донесе известието, че Варшава, Рига и Ивановградъ сж паднали въ рацѣтъ на съюзнитѣ австро-германски войски. Това е ново събитие отъ грамадна важностъ на източния боенъ театръ.

Григоръ Василевъ, виденъ демократъ отъ столицата, на 19 того въ Юнашкия салонъ въ града ни държа политическа рѣчь. Главно той възстана противъ неутралитета, който е вече опасенъ. Неговото мнѣние е, България да се намѣси въ войната чакъ по-скоро. Говори обширно върху сръбскитѣ асирации надъ България и въобще за Сърбия като заклетъ врагъ на българитѣ. Искана опасения за България въ случай че Германия излѣзе побѣдителъ, което впрочемъ той не вѣрва. Рѣчта бѣ разкъсана, но добръ обобщена и при това съ тояжъ никакъ неподходящъ за случая. Г-нъ Василевъ, види се по старъ навикъ, си служи съ единъ маниеръ на говорене, какъто може би да о умѣстенъ и цѣлѣподходящъ за една среда отъ непълнолѣтѣ работници, надъ които демагогията и крѣстѣтъ оказватъ известнѣ влияния. Прѣдъ едни солидни граждани нуженъ е и солиденъ начинъ на говорене. Г-нъ Василевъ трѣбва да се сѣти, че небръжното държане въ каквото и да било отношение, е прѣдъ всичко едно непочитание, безразлично съзнателно или неслъзнателно проявявано.

Комитетътъ на благотворителността съ писмено извѣщение отъ 1 того до варненскитѣ граждани като съобщава за редовността въ смѣнитѣ на управителния му свѣтъ, се оплаква отъ спънки и мѣкотии въ дѣятелността на послѣдния, причинявани съ прѣднамѣрено фабрикувани клевети и клевети отъ страна на нѣкои лица. Истинна, твърдѣ неприятели е когато на едно благородно дѣло се поставятъ изкуственни прѣчки, но поради това да си подава оставката цѣлѣ управителенъ свѣтъ е жалко. Такива сѣрди сж позволени на малкитѣ дѣца, които още не познаватъ никакви сръдства за борба, но за възрастни хора, хора солидни, заемащи видно положение въ общественъ животъ, да не знаятъ, че най-елементарния начинъ къмъ разясняване смѣтки съ клевети е постоянното послѣднитѣ прѣдъ единъ общественъ сѣдъ да изложатъ своитѣ основания, ако ги иматъ и да бждатъ изобличени, ако ги нѣматъ, — това е непростимо. Благодарение на нѣколцина членове отъ комитета, които сж вразумили тънко чувствителнитѣ господа отъ свѣта, послѣдния си оставя пакъ на поста. Слава Богу — мина кризата.

Отъ практическо гледище би било

желателно въ комитета да влизатъ хора и отъ еснафска среда. Стига първоначално да заставатъ само тѣ на чело; нека се размѣсятъ съ по-долнитѣ слоеве, за да се пробуди у послѣднитѣ въра и упование, че и тѣ сж способни за дадена обществена кауза, че и тѣ заслужаватъ внимание и почитъ.

Нека ни бжде простено, ако въ интереса на дѣлото си позволимъ единъ скроменъ свѣтъ къмъ почитаемия комитетъ. Когато комитетъ добие свѣдѣния за вършени сръщу него спънки, въ каквато форма и да сж проявени, да покани официално лицата, които му правятъ спънки и имъ иска доказателства за основанията на тѣхнитѣ постъпки. Това да става по възможностъ тайно. Откажатъ ли подобни лица да се отзоватъ и кавалерски добие свѣдѣния думитѣ си, комитетъ да ги изобличи чрѣзъ печата, и ако случая позволява, то чрѣзъ публично събрание.

По тоя начинъ нѣма да остане нито единъ клеветаръ, а пъкъ и съ въта ако има криви дѣла, занаярѣдъ ще ги изправя.

Изложбата на Андрю. На 19 т. м. съ едно мило тържество се откри карнавалната изложба на талантливия художникъ г. Андрю въ бюфета на примор. градина.

Карикатуритѣ сж съ сюжети изъ послѣднитѣ прѣживѣни събития.

Има дълбокъ сарказъмъ въ тѣхъ. Каква радостъ, каква гордостъ чувствува посетителя на изложбата като вижда, какъ единъ народенъ художникъ размахва камшикъ надъ подлитѣ нации на балканитѣ, що ни ограбиха слѣдъ балканската война! Мизерията, низката култура и пошлостта на нашитѣ съсѣди е неизчерпаемъ източникъ на сюжети за тоя истински роденъ синъ.

Храбростта на българина, неговата жизнеспособностъ сж прѣдставени твърдѣ рельефно и живо.

Освѣтъ карикатуритѣ, изложени сж и десетки акварели изъ хубави родни катчета отъ Пловдивъ и Варна.

Въ тия врѣмена, когато нациитѣ туриха въ своя услуга и наука, и техника, и изкуство, г. Андрю съ своята изложба идва да ни поучи, идва да ни прѣвъзвигатъ, ако шете, чрѣзъ родното изкуство да обикнемъ нашата родина — родното изкуство въ служба на родна кауза.

Похваляваме почтената г-жа Връчкава, прѣдседателка на жен. благотворително д-во за издръжка на сиропиталището „Надежда“ за хубавата идея, чрѣзъ четката на талантливия художникъ, повдигайки интересъ къмъ родното изкуство, повдигайки националния духъ, да

помогне на сиротитѣ и да възбуди интересъ къмъ едно свето дѣло.

Изложбата се посѣщава добръ, много отъ карикатуритѣ сж откупени още първитѣ дни.

Поздравявайки г. Андрю, ние пожелаваме, щото той все тѣй пристѣе да държи това вѣрно схващане на изкуството и да работи съ сжия устремъ за възвеличаване на националнитѣ ни идеали.

† **Саринскъ Куюмджиянъ,** основателъ и генераленъ директоръ на Англо-българското Анонимно д-во, се е поминалъ на 15 того въ гр. Манчестеръ, Саутъ-Портъ (Англия).

Нашитѣ съболезнования къмъ опечаленитѣ.

† **Султана Н. Янева,** 58 годишна, спруга на г. Кирѣкъ Яневъ, съдържателъ на хотелъ „Добруджа“ въ града ни, се е поминала отъ простуда на 19 того въ София.

Нашитѣ съболезнования къмъ опечаленитѣ.

Ванантии учителски мѣста. Въ с. Вълчи-долъ (Куртъ-дере) има 2 вакантни учителски мѣста. Кандидатитѣ да си подадатъ заявления най-късно 10 августъ т. г.

Училището е ново съ 4 класни стаи и всѣкакви удобства.

II Варненски Сждебенъ Приставъ

ОБЯВЛЕНИЕ № 1688

На основание протоколното опрѣдѣление отъ 23 ноември 1913 год. на Варнен. Окр. Сждъ, обявявамъ, че въ продължение на 31 дни отъ послѣдното двукратно публикуване настоящето въ единъ отъ мѣстнитѣ вѣстници, съ правонадаване 50/0 въ 24 часа ще продавамъ на публиченъ търгъ слѣдния недвижимъ имотъ оставалъ отъ покойния Антонъ Димовъ отъ село Голѣма Франга.

Праздно мѣсто на съборена къща находище се въ село Голѣма Франга отъ около 1 декаръ и 344 кв. м., при съсѣди: Ив. Копчевъ, Янаки Найденовъ, Димитъръ Николовъ и Димо Андоновъ; оценено за 180 лв.

Желаящитѣ да купятъ имота могатъ всѣки присъственъ денъ и часъ да се явятъ въ канцеларията ми да прѣглеждатъ книгата по продажбата да наддаватъ.

2—2

гр. Варна, 9 юний 1915 год.

II Сждебенъ Приставъ Н. Николовъ

СРѢДНО ТЪРГОВСКО УЧИЛИЩЕ

при Варненската Търговско Индустриална Камара.

Обявление № 602.

гр. Варна, 6 юний 1915 година.

Дирекцията на Варненското Срѣдно Търговско Училище обявява, че записванитѣ на ученици за идната 1915—1916 учебна година ще ставатъ отъ 25 до 31 августъ.

Въ I-ви курсъ се приематъ кандидати свършили редовно прогимназия и не прѣкъсвали ученето по-вече отъ 1 година.

При записването се прѣдставя: училищно, крѣщелно и медицинско свидетелства. Навършениятѣ 17 години прѣдставятъ и свидетелство за записване въ наборнитѣ списъци.

Таксата за учене е 200 лева, платими по 100 лева при записването и на 1 февруарий.

Ученици, слѣдвали въ училището миналага учебна година, се записватъ въ съотвѣстния курсъ сръщу внасяне таксата за I-то полугодие.

Училището се помещава въ новото си собствено здание сръщу морската градина.

Ученицитѣ живѣятъ въ квартири, удобрени отъ Дирекцията.

Отъ Дирекцията.

Купувамъ акции и облигации

отъ всички дружества и банки.

Справка редакцията на в. „Св. Гласъ“ за П. Д.

Сладкарница Ив. Мариновъ

съобщава на всички съдържатели на кафенета, градини и бирарии, че по случай фабриката на голѣмо количество илий-доброкачествени фруитови сиропи и сладка, намиратъ се за продажъ на дребно въ сладкарницата, а на едро въ фабриката при най-изгодно цѣни.